

disputants- חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת- insertion of an earlier segment story- מעשה- O	מימרא- statement ■ קושיא- challenge ^ שאלה- question ! תירוץ- answer ■ ראיה- proof
מקרא- key:	

סוטה- כשם שהמים		Talmud Navigator										
מזמרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
תרומה נמי לא תיבעי קרא, שהרי עשה בה ספק זונה כזונה										ז		כט.
אלא, לר' עקיבא ארבעה קראי כתיבי: חד לבעל וחד לכוונה וחד לתרומה ורבי ישמעאל תלתא קראי כתיבי: חד לבעל, וחד לכוונה, וחד לתרומה, וכהונה אתיא בקל וחומר.										!	◇	כט.
ורבי ישמעאל, ממאי דאיצטריך קרא לתרומה, וכהונה אתיא בקל וחומר? דילמא כי אצטריך לכהונה, ותרומה שריא										ז	◇	כט.
מסתברא דומיא דבעל ובוועל, מה בעל ובוועל מחיים, אף תרומה נמי מחיים, לאפוקי כהונה דלאחר מיתה.	אמר לך: [רבי ישמעאל]									!	◇	כט.
ור"ע?										ז		כט.
דומיא דבעל ובוועל לית ליה ואי נמי אית ליה, מילתא דאתיא בקל וחומר טרח וכתב לה קרא.	[רבי עקיבא]									!	◇	כט.
דבר שיש בו דעת לישראל ואין בו דעת לישראל - מהאי קרא נפקא: (ויקרא ז) והבשר אשר יגע בכל טמא לא יאכל, ודאי טמא הוא דלא יאכל, הא ספק טמא וספק טהור - יאכל. אימא סיפא: (ויקרא ז) והבשר כל טהור יאכל בשר, ודאי טהור הוא דיאכל בשר, הא ספק טמא וספק טהור - לא יאכל אלא לאו שמע מינה: כאן שיש בו דעת לישראל, כאן שאין בו דעת לישראל.	רב גידל אמר רב:										■ ◇	כט.
ואיצטריך דרב גידל אמר רב ואיצטריך למיגמר מסוטה דאי מדרב, הוה אמינא בין ברשות היחיד ובין ברשות הרבים, איצטריך למיגמר מסוטה ואי מסוטה, הוה אמינא עד דאיכא דעת נוגע ומגיע, צריכא.											■ ◇	כט.
וכל כלי חרש כו'.	בו ביום דרש רבי עקיבא:										■ <	כט.
ומאחר דאין לו למה טמא?											ז	כט.
מן התורה אין לו, מדין קל וחומר יש לו: ומה טבול יום שמותר בחולין - פוסל בתרומה, ככר שני שפסול בחולין - אינו דין שיעשה שלישי בתרומה.	רב יהודה אמר רב:									!	◇	כט.
איכא למיפרך: מה לטבול יום שכן אב הטומאה										ז	◇	כט.
תיתי מטבול יום דשרץ.										!	◇	כט.
מה לטבול יום דשרץ שכן במינו אב הטומאה										ז	◇	כט:
כלי חרש יוכיח.										!	◇	כט:
מה לכלי חרש שכן מטמא מאוירן										ז	◇	כט:
טבול יום יוכיח.										!	◇	כט:
וחזור דדין, לא ראי זה כראי זה ולא ראי זה כראי זה, הצד השווה שבהן - שמותרין בחולין ופוסלין בתרומה, כל שכן ככר שני שפוסל בחולין דפוסל בתרומה.										!	◇	כט:
מה להצד השווה שבהן שכן יש בהן צד חמור.	ודור אחר פריך:									ז	◇	כט:
ורבן יוחנן בן זכאי?										ז		כט:
צד חמור לא פריך.	[רבן יוחנן בן זכאי]									!	◇	כט:
מנין לרביעי בקודש שפסול? ודין הוא: מה מחוסר כיפורים שמותר בתרומה - פסול בקודש, שלישי שפסול בתרומה - אינו דין הוא שיעשה רביעי בקודש ולמדנו שלישי לקודש מן התורה, ורביעי מקל וחומר.	תניא, אמר רבי יוסי:										■ ◇	כט:
שלישי לקודש מן התורה מנלן?											^	כט:
דכתיב: (ויקרא ז) והבשר אשר יגע בכל טמא לא יאכל, מי לא עסקינן דנגע בשני? ואמר רחמנא: לא יאכל.										!	◇	כט:
רביעי מקל וחומר, כדאמרן.											■ ◇	כט:
טעם בריבי איני יודע מה הוא, שהרי תשובתו בצדו: אוכל הבא מחמת טבול יום יוכיח, שפסול בתרומה ואינו עושה רביעי בקודש	רבי יוחנן:									ז	◇	כט:
טבול יום תחילה לקודש, לטמא שנים ולפסול אחד	דתניא, אבא שאול:									■ ◇	◇	כט:
מטמא אחד ופוסל אחד	רבי מאיר:									■ ◇	◇	כט:
כשם שפוסל אוכלי תרומה ומשקי תרומה, כך פוסל אוכלי קודש ומשקי קודש.	חכמים:									■ ◇	◇	כט:

disputants-חולקים ♦ central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה O	statement-מימרא ■ challenge-קושיא ¿ question-שאלה ^ answer-תירוץ ! proof-ראיה ■
מקרא-key:	

		Talmud Navigator													
סוטה-כשם שהמים		מאן דאמר		א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
מימרא															
ממאי דר' יוסי כרבנן סבירא ליה? דילמא כאבא שאול ס"ל	מתקיף לה רב פפא:												¿		◇
לטמא שנים ולפסול אחד	דאמר: [אבא שאול]												¿	■	
אי סלקא דעתך כאבא שאול ס"ל, לייתה לרביעי בקודש מאוכל שבא מחמת טבול יום: ומה אוכל הבא מחמת טבול יום, דטבול יום גופיה מותר בחולין - אמרת עושה רביעי בקודש, אוכל שלישי הבא מחמת שני, דשני גופיה אסור בחולין - אינו דין שעושה רביעי בקודש.															◇